

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2019. gada 22. maijā *

Septītā pamatprogramma pētniecībai, tehnoloģiju attīstībai un demonstrējumu pasākumiem –
Ieteikums 2003/361/EK – Komisijas Validācijas komitejas lēmums par kvalificēšanu par
mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu – Pārskatīšanas pieprasījums atbilstoši
Lēmuma 2012/838/ES, Euratom pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļai – Pārsūdzības administratīvā kārtā
neesamība Regulas (EK) Nr. 58/2003 22. panta izpratnē – Tiesības uz aizstāvību – Labas pārvaldības
princips – Tiesiskā drošība – Tiesiskā palāvība – *Res judicata* spēks – Mikrouzņēmumu, mazo un
vidējo uzņēmumu definīcijas kritēriji Savienības politikas jomās – Jēdziens “uzņēmums” – Jēdziens
“saimnieciskā darbība” – Neatkarības kritērijs – Pienākums norādīt pamatojumu

Lietā T-604/15

European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe), Brisele (Beļģija), ko pārstāv
M. Wellinger un *K. T'Syen, avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *R. Lyal* un *M. Clausen*, vēlāk – *R. Lyal* un *A. Kyratsou*,
pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt 2015. gada 18. augusta lēmumu, kuru pieņēmusi Validācijas komiteja, kas paredzēta pielikuma 1.2.7. iedaļā Komisijas Lēmumā 2012/838/ES, Euratom (2012. gada 18. decembris) par tādu noteikumu pieņemšanu, kas nodrošina dalībnieku pastāvēšanas un juridiskā statusa, kā arī to darbības spēju un finansiālo spēju konsekventu pārbaudi netiešās darbībās, kas tiek atbalstītas piešķiruma veidā saskaņā ar Eiropas Kopienas Septīto pamatprogrammu pētniecībai, tehnoloģiju attīstībai un demonstrējumu pasākumiem un Eiropas Atomenerģijas kopienas Septīto pamatprogrammu pētniecības un mācību darbībām kodolenerģijas jomā (OV 2012, L 359, 45. lpp.), daļā, kurā minētajā komitejas lēmumā ir secināts, ka prasītāja nevar tikt kvalificēta par mikrouzņēmumu, mazo vai vidējo uzņēmumu Komisijas Ieteikuma 2003/361/EK (2003. gada 6. maijs) par mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu definīciju (OV 2003, L 124, 36. lpp.) izpratnē.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *H. Kanninens* [*H. Kanninen*], tiesneši *L. Kalvo Sotelo Ibañez Martins* [*L. Calvo-Sotelo Ibañez-Martín*] un *I. Reine* (referente),

* Tiesvedības valoda – angļu.

sekretāre: K. Hērena [*C. Heeren*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2017. gada 4. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāja, *European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe)*, kas izveidota 1991. gadā, ir saskaņā ar Beļģijas tiesībām dibināta kooperatīvā sabiedrība ar ierobežotu atbildību. Tā nodrošina daudznozaru platformu gan privātiem, gan publiskiem inteliģento transporta sistēmu un pakalpojumu nozares dalībniekiem. Saskaņā ar tās statūtiem tās mērķis ir veicināt, sekmēt un palīdzēt koordinēt progresīvas transporta telemātikas ieviešanu transporta infrastruktūrā Eiropā.
- 2 Kopš 2006. gada 31. decembra prasītāja tika uzskatīta par mikrouzņēmumu, mazo vai vidējo uzņēmumu (turpmāk tekstā – “MVU”) Komisijas Ieteikuma 2003/361/EK (2003. gada 6. maijs) par mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu definīciju (OV 2003, L 124, 36. lpp.) izpratnē. Šī statusa dēļ tā vairākus gadus varēja saņemt papildu subsidijas no Eiropas Savienības, tostarp saistībā ar Eiropas Kopienas Septīto pamatprogrammu pētniecībai, tehnoloģiju attīstībai un demonstrāciju pasākumiem (2007.–2013. gads) (turpmāk tekstā – “Septītā pamatprogramma”).
- 3 2013. gada decembrī, pārskatot esošo pētniecības programmu dalībnieku MVU statusu, Pētniecības izpildaģentūra (*REA*) kā dalībnieku MVU statusa validācijas dienests lūdza prasītājai iesniegt informāciju, kas varētu pamatot tās tiesības turpināt izmantot MVU statusu. Pēc elektroniskā pasta vēstuli apmaiņas *REA* 2014. gada 27. janvārī nolēma, ka prasītāja nevar tikt uzskatīta par MVU.
- 4 Ar 2014. gada 7. februāra elektroniskā pasta vēstuli prasītāja apstrīdēja *REA* nostāju, pievienojot divus neatkarīgu ārštata advokātu sagatavotus juridiskos atzinumus.
- 5 Ar 2014. gada 24. februāra elektroniskā pasta vēstuli *REA* informēja prasītāju, ka tā atbilstoši pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļai Komisijas Lēmumā 2012/838/ES, Euratom (2012. gada 18. decembris) par tādu noteikumu pieņemšanu, kas nodrošina dalībnieku pastāvēšanas un juridiskā statusa, kā arī to darbības spēju un finansiālo spēju konsekvētu pārbaudi netiešās darbībās, kas tiek atbalstītas piešķiruma veidā saskaņā ar Eiropas Kopienas Septīto pamatprogrammu pētniecībai, tehnoloģiju attīstībai un demonstrējumu pasākumiem un Eiropas Atomenerģijas kopienas Septīto pamatprogrammu pētniecības un mācību darbībām kodolenerģijas jomā (OV 2012, L 359, 45. lpp.), var lūgt pārskatīt 2014. gada 27. janvāra lēmumu Validācijas komitejā (turpmāk tekstā – “Validācijas komiteja”).
- 6 Ar 2014. gada 25. februāra elektroniskā pasta vēstuli prasītāja lūdza *REA* pārskatīt lietu Validācijas komitejā.
- 7 *REA* 2014. gada 15. aprīlī informēja prasītāju par Validācijas komitejas lēmumu, ar kuru tika apstiprināts tās 2014. gada 27. janvāra lēmums (turpmāk tekstā – “pirmais negatīvais lēmums”).
- 8 2014. gada 23. jūnijā prasītāja Vispārējā tiesā cēla prasību par pirmo negatīvo lēmumu, kas tika reģistrēta ar numuru T-499/14. Šī prasība vienlaicīgi bija vērsta gan pret Eiropas Komisiju, gan pret Validācijas komiteju.

- 9 REA 2014. gada 18. novembrī informēja prasītāju par Validācijas komitejas lēmumu atsaukt pirmo negatīvo lēmumu līdz brīdim, kad tiks pieņemts jauns lēmums par tās MVU statusu. Šis atsaukums bija pamatots ar to, ka pirmajā negatīvajā lēmumā nebija sniegta tieša atbilde uz argumentiem, ko prasītāja bija izvirzījusi savā 2014. gada 7. februāra elektroniskā pasta vēstulē. Pēc šī atsaukuma Vispārējā tiesa konstatēja, ka prasība lietā T-499/14 ir zaudējusi priekšmetu, un ar 2015. gada 30. aprīļa rīkojumu *Ertico – Its Europe*/Komisija (T-499/14, nav publicēts, EU:T:2015:285) nolēma, ka tiesvedība lietā par šo prasību ir izbeidzama.
- 10 2015. gada 18. augustā Validācijas komiteja pieņēma jaunu lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), kurā tā, pamatojoties uz grozītu argumentāciju salīdzinājumā ar pirmajā negatīvajā lēmumā ietvertu, secināja, ka prasītājam nevar tikt piešķirts MVU statuss.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 11 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 27. oktobrī, prasītāja cēla šo prasību.
- 12 Komisija savu iebildumu rakstu Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2016. gada 5. februārī.
- 13 Prasītāja savu repliku Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2016. gada 18. aprīlī.
- 14 Vispārējās tiesas sastāva daļējas nomaiņas dēļ šī lieta ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2016. gada 15. jūnija lēmumu tika nodota jaunam tiesnesim referentam.
- 15 Komisija savu atbildi uz repliku Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2016. gada 15. jūnijā.
- 16 Tā kā, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 27. panta 5. punktu, Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas ceturtajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.
- 17 2016. gada 30. novembrī un 2017. gada 25. jūlijā Vispārējā tiesa, piemērojot Reglamenta 89. pantu, procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdeva Komisijai rakstveida jautājumus. Komisija uz tiem atbildēja noteiktajos termiņos.
- 18 2017. gada 27. janvārī Vispārējā tiesa procesa organizatoriskā pasākuma ietvaros uzdeva rakstveida jautājumu arī prasītājam. Prasītāja uz to atbildēja noteiktajā termiņā.
- 19 Vispārējās tiesas ceturtais palātas priekšsēdētājs ar 2017. gada 25. jūlija lēmumu nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu, neraugoties uz attiecīga lietas dalībnieku lūguma neesamību.
- 20 2017. gada 4. oktobra tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.
- 21 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 22 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepieņemamu;
 - noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 23 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza astoņus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz Padomes Regulas (EK) Nr. 58/2003 (2002. gada 19. decembris), ar ko nosaka statūtus izpildaģentūrām, kurām uztic konkrētus Kopienas programmu pārvaldības uzdevumus (OV 2003, L 11, 1. lpp.), 22. panta 1. punkta trešās daļas pārkāpumu, otrais – uz šī paša 22. panta, kā arī tiesību uz aizstāvību un labas pārvaldības principa pārkāpumu, trešais – uz tiesiskās drošības, labas pārvaldības, tiesiskās paļāvības aizsardzības un *res judicata* spēka principu pārkāpumu, ceturtais – uz Ieteikuma 2003/361 pārkāpumu, piektais – uz Ieteikuma 2003/361 un tiesiskās drošības un labas pārvaldības principu, tostarp objektivitātes prasības, pārkāpumu, sestais – uz Ieteikuma 2003/361 nepareizu piemērošanu, septītais – uz labvēlīgākā režīma piemērošanas principa pārkāpumu un astotais – uz pretrunīgu un nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu.
- 24 Jāpiebilst, ka Komisija savā pirmajā prasījumā lūdz atzīt prasību par nepieņemamu. No iebildumu raksta tomēr izriet, ka šis pirmais prasījums ir saistīts vienīgi ar prasītājas izvirzītā pirmā atcelšanas pamata izvērtējumu. Līdz ar to šis jautājums ir jāizskata, izvērtējot minēto prasības pamatu.

Par pirmo prasības pamatu – Regulas Nr. 58/2003 22. panta 1. punkta trešās daļas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 25 Prasītāja norāda, ka atbilstoši Regulas Nr. 58/2003 22. panta 1. punkta trešajai daļai, kura ir tieši citēta Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļā, Komisijai savs lēmums bija jāpieņem divu mēnešu laikā, sākot no datuma, kad bija iesniegts pieprasījums pārskatīt validācijas dienestu lēmumu. Līdz ar to, ņemot vērā, ka prasītāja savu Validācijas komitejai adresēto pārskatīšanas pieprasījumu bija iesniegusi 2014. gada 25. februārī, Komisijai, prasītājas ieskatā, lēmums bija jāpieņem vēlākais līdz 2014. gada 25. aprīlim. Tomēr Komisija apstrīdēto lēmumu esot pieņēmusi vairāk nekā gadu pēc šā datuma, tādējādi pārkāpjot minēto termiņu. Turklāt tas, ka Komisija nav sniegusi atbildi noteiktajā divu mēnešu termiņā, neesot pielīdzināms netiešam lēmumam par prasītājas pieprasījuma noraidīšanu, jo 2014. gada 15. aprīlī Validācijas komiteja pieņēma pirmo negatīvo lēmumu, kurš vēlāk tika atsaukts.
- 26 Prasītāja norāda, ka Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļa un Regulas Nr. 58/2003 22. pants attiecas uz vienu un to pašu pārskatīšanas procedūru. Turklāt REA 2014. gada 24. februāra elektroniskā pasta vēstulē esot norādījusi vienīgi uz Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļā paredzēto pārsūdzības procedūru, neminot Regulas Nr. 58/2003 22. pantā noteikto pārsūdzības procedūru, kas nozīmē, ka tā uzskatīja, ka tās nav dažādas pārsūdzības procedūras.
- 27 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 28 Lai izvērtētu apgalvoto Regulas Nr. 58/2003 22. panta pārkāpumu, vispirms ir jāpārbauda, vai šī tiesību norma ir piemērojama šajā lietā, ko Komisija apstrīd. Tas nozīmē, ka ir jāizvērtē, vai Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļa un Regulas Nr. 58/2003 22. pants attiecas uz vienu un to pašu pārskatīšanas procedūru, kā to ir apgalvojusi prasītāja. Ja tas tā nav, ir jānosaka, vai uz Validācijas komitejai adresēto prasītājas pārskatīšanas pieprasījumu faktiski ir attiecināma Regulas Nr. 58/2003 22. pantā paredzētā procedūra.

- 29 Šajā ziņā, pirmkārt, ir taisnība, ka Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. iedaļas 2. punktā ir ietverta zemsvītras piezīme, kurā ir norādīts, ka, piemērojot Regulas Nr. 58/2003 22. pantu, izpildaģentūras aktus var nosūtīt Komisijai to likumības pārbaudei. Tomēr šo vienkāršo atsauci uz minēto pārsūdzību, pašu par sevi un nepastāvot šajā ziņā sniegtiem precizējumiem, nevar interpretēt kā norādi uz to, ka pārsūdzības procedūras, kas paredzētas attiecīgi Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļā un Regulas Nr. 58/2003 22. pantā, pārklājas un ir viens tiesību aizsardzības līdzeklis.
- 30 Tieši pretēji – no Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļas, no vienas puses, un Regulas Nr. 58/2003 22. panta, no otras puses, formulējuma, kā arī konteksta izriet, ka šajās tiesību normās ir paredzēti dažādi pārsūdzības veidi. Būtībā abi šie pārsūdzības veidi ir atšķirīgi saistībā gan ar tiem piemērojamajām attiecīgajām procedūrām, gan ar to veidu. Tādējādi Regulas Nr. 58/2003 22. pantā paredzētā pārsūdzība tiek ierosināta Komisijā. Uz to ir attiecināmi stingri termiņi, tā ir vērsta uz ierobežotu pārskatīšanai iesniegtā akta likumības pārbaudi, un Komisija pati to nevar mainīt. Savukārt Validācijas komitejā iesniegtie pārskatīšanas pieprasījumi, neizvairot nekādas formalitātes, ir adresējami validācijas dienestiem, šajā gadījumā – *REA*, kurai atbilstoši Regulas Nr. 58/2003 4. panta 2. punktam ir no Komisijas nošķirts juridiskas personas statuss. Turklāt šis pārsūdzības ierosināšanai nav paredzēts nekāds termiņš. Visbeidzot, Validācijas komitejas lēmums ietver pilnīgu tai iesniegtā lēmuma pārskatīšanu gan no tiesību, gan faktu viedokļa.
- 31 No tā izriet, ka abi šie tiesību aizsardzības līdzekļi atšķiras.
- 32 Līdz ar to, ņemot vērā Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļā, no vienas puses, un Regulas Nr. 58/2003 22. pantā, no otras puses, paredzēto pārsūdzības procedūru atšķirīgo raksturu, otrkārt, ir jāizvērtē, vai šīs lietas konkrētajos apstākļos prasītāja faktiski ir iesniegusi pārskatīšanas pieprasījumu Regulas Nr. 58/2003 22. pantā paredzētās procedūras ietvaros un vai tādēļ var tikt akceptēti tās argumenti par apstrīdētā lēmuma novēlotu pieņemšanu.
- 33 Šajā ziņā, pirmām kārtām, ir jānorāda, kā minēts šī sprieduma 6. punktā, ka prasītāja 2014. gada 25. februāra elektroniskā pasta vēstulē ir lūgusi pārskatīt tās lietu Validācijas komitejā. Šis pieprasījums saskaņā ar Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. iedaļu tika iesniegts *REA*, nevis Komisijai.
- 34 Kā norādīts šī sprieduma 30. punktā, Regulas Nr. 58/2003 22. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētie pieprasījumi pārbaudīt likumību ir iesniedzami Komisijai, nevis *REA*. Līdz ar to ir jāsecina, ka prasītājas pārskatīšanas pieprasījums tika iesniegts nevis saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 27. marts, *Frank/Komisija*, T-603/15, nav publicēts, EU:T:2017:228, 56. un 57. punkts), bet gan atbilstoši Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. iedaļas 2. punktam.
- 35 Otrām kārtām, saskaņā ar Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. iedaļas 3. punktā paredzēto procedūru validācijas dienesti apstiprina pārskatīšanas pieprasījuma saņemšanu Validācijas komitejā. Šajā lietā no lietas materiāliem izriet, ka *REA*, kas šajā gadījumā bija validācijas dienests, 2014. gada 8. martā apstiprināja prasītājas pārskatīšanas pieprasījuma saņemšanu un informēja prasītāju par to, ka tās lieta ir nodota Validācijas komitejai atbilstoši Lēmumam 2012/838, vienlaikus arī norādot uz tā pielikuma 1.2.7. iedaļu. Regulas Nr. 58/2003 22. pants netika minēts. Turklāt *REA* tajā pašā elektroniskā pasta vēstulē norādīja, ka Validācijas komitejā notiekošā procedūra neparedz prasītājas iesaistīšanos, kas atbilstot Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļas noteikumiem. Savukārt, kā to arī ir apgalvojusi prasītāja, Regulas Nr. 58/2003 22. pantā esot prasīts uzklaut ieinteresēto personu pirms jebkāda lēmuma pieņemšanas. Prasītāja neesot vērsusies *REA*, norādot uz šis pēdējās tiesību normas pārkāpumu.
- 36 Ja prasītāja būtu bijusi pārliecināta, ka tās pārsūdzība bija ierosināta atbilstoši Regulas Nr. 58/2003 22. panta 3. punktam, šīs lietas apstākļos tai būtu bijis jārodas jautājumam vai tai pat būtu bijis jānoskaidro, kādēļ tika veikta šāda pārkvalificēšana un kādēļ tās pieprasījumu izskata *REA*, nevis Komisija (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 27. marts, *Frank/Komisija*, T-603/15, nav publicēts, EU:T:2017:228, 58. un 59. punkts). Līdz ar to prasītāja nevar apgalvot, ka faktiskais

konteksts pamato to, ka tā, nepastāvot tās pieļautai nevērībai vai nolaidībai, varēja kļūdoties saistībā ar to, ka Komisija nav pieņēmusi lēmumu par tās pieprasījumu atbilstoši Regulas Nr. 58/2003 22. pantam (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 27. marts, *Frank*/Komisija, T-603/15, nav publicēts, EU:T:2017:228, 60. punkts).

- 37 Trešām kārtām, Validācijas komiteja apstrīdētajā lēmumā ir veikusi pilnīgu *REA* 2014. gada 27. janvāra lēmuma pārskatīšanu pēc būtības. Šī pieeja atbilst Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.7. iedaļai, kurā ir paredzēts, ka komiteja pārskata un lemj par tai iesniegtajiem apstiprināšanas gadījumiem. Savukārt, kā norādīts šī sprieduma 30. punktā, saskaņā ar Regulas Nr. 58/2003 22. panta 3. punktu Komisija var tikai “apstiprināt izpildaģentūras aktu vai nolemt, ka aģentūrai ir tas daļēji vai pilnīgi jāgroza”, un tā pati nevar to pārveidot.
- 38 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājas iesniegtais pārskatīšanas pieprasījums ir ticis iesniegts atbilstoši Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļai un to reglamentēja šīs tiesību normas.
- 39 Turklāt prasītāja nevar atsaukties uz to, ka *REA* 2014. gada 24. februāra elektroniskā pasta vēstulē nav minējusi iespēju ierosināt Regulas Nr. 58/2003 22. pantā paredzēto pārsūdzības procedūru, lai gan tai bija pienākums norādīt uz šo iespēju, ja šī pēdējā minētā pārsūdzības procedūra atšķirtos no Validācijas komitejā notiekošās pārskatīšanas procedūras.
- 40 Šajā ziņā, pat pieņemot, ka *REA* bija jānorāda pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi, ir jākonstatē, ka minētajā 2014. gada 24. februāra elektroniskā pasta vēstulē *REA* bija norādījusi prasītājai, ka ir piemērojama Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļa un ka saskaņā ar šiem noteikumiem, ja prasītāja vēlētos panākt *REA* nostājas pārskatīšanu, *REA* būtu jānodod lieta Validācijas komitejai.
- 41 Šīs tiesību aizsardzības līdzeklis ļautu prasītājai panākt pilnīgu Validācijas komitejai iesniegtā lēmuma pārskatīšanu gan no faktiskā, gan tiesību viedokļa, un tas nebūtu ierobežots tikai ar likumības pārbaudi.
- 42 No visa iepriekš minētā izriet, ka šajā lietā Regulas Nr. 58/2003 22. pants nav piemērojams. Līdz ar to prasītājas argumenti par Komisijas pieļauto minētās regulas 22. panta 1. punkta trešās daļas pārkāpumu ir noraidāmi, neņemot par prasības nepieņemamību, uz kuru ir norādījusi Komisija gadījumā, ja minētā tiesību norma būtu piemērojama. Tādēļ pirmais prasības pamats ir jānoraida kā neiedarbīgs.

Par otro prasības pamatu – Regulas Nr. 58/2003 22. panta 1. punkta, prasītājas tiesību uz aizstāvību un labas pārvaldības principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 43 Prasītāja apgalvo, ka Validācijas komiteja nebija to uzklusījusi pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, nedz arī pirms pirmā negatīvā lēmuma pieņemšanas, kurš tika atsaukts, lai gan šai komitejai atbilstoši Regulas Nr. 58/2003 22. panta 1. punktam bija šāds pienākums. Prasītājas ieskatā, šis pārkāpums ir vēl jo nepieņemamāks tādēļ, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz pilnīgi jauniem argumentiem salīdzinājumā ar pirmajā negatīvajā lēmumā, kā arī *REA* 2014. gada 27. janvāra negatīvajā lēmumā norādītajiem argumentiem. It īpaši, Validācijas komitejas pirmajā negatīvajā lēmumā neesot ticis minēts tas, vai prasītāja ir īstens un neatkarīgs MVU.
- 44 Līdz ar to, prasītājas ieskatā, Validācijas komiteja ir pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvību, kā arī labas pārvaldības principu. Prasītāja piebilst, ka tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips ir Savienības pamatprincips, kam jābūt nodrošinātam visos procesos, kuri uzsākti pret personu un kuru iznākumā var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs tiesību akts, un tas ir jānodrošina pat tad, ja nav konkrēta tiesiskā regulējuma.

45 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 46 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošana visos procesos, kuri uzsākti pret personu un kuru iznākumā var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs tiesību akts, ir Savienības tiesību pamatprincips, kas ir jānodrošina pat tad, ja nav nekāda tiesiskā regulējuma saistībā ar attiecīgo procedūru. Saskaņā ar šo principu tādu lēmumu adresātiem, kas būtiski skar šo adresātu intereses, ir jādod iespēja pienācīgi darīt zināmu savu viedokli (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 15. jūnijs, *Dokter u.c.*, C-28/05, EU:C:2006:408, 74. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2003. gada 9. aprīlis, *Forum des migrants*/Komisija, T-217/01, EU:T:2003:106, 56. punkts). Tomēr šāds pienākums nepastāv gadījumā, ja tiek vienīgi pārformulēts, grozīts vai tālāk attīstīts jau izvirzīts aspekts, par kuru attiecīgā lēmuma adresāts jau ir varējis pienācīgi darīt zināmu savu viedokli (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2003. gada 30. septembris, *Atlantic Container Line u.c.*/Komisija, T-191/98 un no T-212/98 līdz T-214/98., EU:T:2003:245, 194. punkts).
- 47 Turklāt jāatgādina, ka tiesības tikt uzklusītam jebkurā procesā ir noteiktas ne tikai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. un 48. pantā, kuros ir garantēta tiesību uz aizstāvību, kā arī tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu visos tiesas procesos ievērošana, bet arī tās 41. pantā, kurā ir nodrošinātas tiesības uz labu pārvaldību. Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktā ir paredzēts, ka šīs tiesības uz labu pārvaldību tostarp ietver ikvienas personas tiesības tikt uzklusītai, pirms tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt (spriedumi, 2014. gada 3. jūlijs, *Kamino International Logistics* un *Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 un C-130/13, EU:C:2014:2041, 29. punkts, un 2016. gada 15. decembris, Spānija/Komisija, T-466/14, EU:T:2016:742, 40. punkts).
- 48 Visbeidzot, lai tiesību uz aizstāvību pārkāpuma gadījumā varētu atcelt apstrīdēto lēmumu, ir nepieciešams, lai šāda pārkāpuma neesamības gadījumā procesa iznākums varētu būt bijis citāds. Pierādīšanas pienākums šajā ziņā ir prasītājai pusei, jo ikviens tiesību uz aizstāvību pārkāpums ir procesuālo prasību pārkāpums, kas pieprasa, lai ieinteresētā persona pierādītu, ka to neievērošana īpaši negatīvi ietekmē tās subjektīvās tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 4. septembris, Itālija/Komisija, T-211/05, EU:T:2009:304, 45. un 59. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 49 Šo principu gaismā ir jāizvērtē otrais šajā prasībā izvirzītais pamats.
- 50 Vispirms, ņemot vērā apsvērumus saistībā ar pirmo prasības pamatu un šī sprieduma 42. punktā konstatēto Regulas Nr. 58/2003 22. panta 1. punkta nepiemērojamību, ir jānoraida prasītājas argumenti par šīs tiesību normas pārkāpumu, jo Validācijas komiteja neesot to uzklusījusi pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.
- 51 Tāpat ir jākonstatē, ka šajā lietā piemērojamajā Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļā ieinteresētajām personām nav paredzētas nekādas tiesības tikt uzklusītām Validācijas komitejā.
- 52 Tomēr saskaņā ar šī sprieduma 46. un 47. punktā minēto judikatūru pienākums ievērot prasītājas tiesības uz aizstāvību, kā arī labas pārvaldības principu ir spēkā, pat nepastāvot konkrētai tiesību normai šajā ziņā. No tā izriet, ka prasītājai bija jādod iespēja atbilstoši paust savu viedokli pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, neraugoties uz to, ka Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļā tai šādas tiesības nav tieši paredzētas. Lietas dalībnieku starpā nav strīda par to, ka pēc tam, kad prasītājas lieta tika nodota Validācijas komitejai, tā vairs netika uzklusīta nedz *REA*, nedz Validācijas komitejā.
- 53 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai atbilstoši šī sprieduma 46. punktā minētajai judikatūrai apstrīdētais lēmums ir balstīts uz jauniem apstākļiem, par kuriem prasītāja nebija varējusi atbilstoši paust savu nostāju *REA* notiekošā procesa laikā.

- 54 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz diviem pamatiem.
- 55 Saistībā ar pirmo pamatu no apstrīdētā lēmuma 2.2. punkta izriet, ka, Validācijas komitejas ieskatā, prasītāja nebija regulāri iesaistīta saimnieciskā darbībā par atlīdzību konkrētajā tirgū. Tādējādi tika secināts, ka prasītāja nav uzņēmums Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. panta izpratnē.
- 56 Runājot par otro pamatu, apstrīdētā lēmuma 2.3. punktā ir norādīts – lai arī nevienam no prasītājas dalībniekiem nebija vairāk par 25 % no tās kapitāla vai balsstiesību un tādējādi tā formāli atbilda Ieteikumā 2003/361 paredzētajam neatkarības kritērijam, no ekonomiskā viedokļa prasītāja neatbilda šiem kritērijiem, jo tā *de facto* piederēja lielai ekonomiskai grupai. Līdz ar to tā nesaskaroties ar grūtībām, ar kādām parasti saskaras MVU.
- 57 Saistībā ar pirmo apstrīdētā lēmuma pamatu *REA* notiekošajā procesā tā 2013. gada 13. decembra elektroniskā pasta vēstulē lūdza prasītājam precizēt, kādas darbības veido tās apgrozījumu un, it īpaši, vai šo apgrozījumu rada pakalpojumu sniegšana vai preču piegāde konkurencei atvērtā tirgū. *REA* arī jautāja prasītājam, kāda ienākumu daļa tostarp izriet no subsīdijām, dalības maksām vai ziedojumiem. Jānorāda, ka šī elektroniskā pasta vēstule tika nosūtīta gan pirms *REA* 2014. gada 27. janvāra lēmuma, gan pirms Validācijas komitejas pirmā negatīvā lēmuma un apstrīdētā lēmuma.
- 58 Prasītāja atbildēja uz *REA* jautājumiem 2013. gada 31. decembra elektroniskā pasta vēstulē. Tieši pēc šīm atbildēm *REA* 2014. gada 3. janvārī pauda šaubas par noteiktu prasītājas norādīto ienākumu saistību ar saimniecisko darbību, lai varētu kvalificēt prasītāju par uzņēmumu Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. panta izpratnē. Turklāt laikā no 2014. gada 20. līdz 24. janvārim prasītājam bija telefoniska saruna ar *REA* ar mērķi apspriest šo aspektu.
- 59 Runājot par otro apstrīdētā lēmuma pamatu, no *REA* 2014. gada 27. janvāra lēmuma izriet, ka Ieteikumā 2003/361 ietvertā neatkarības kritērija mērķis ir nodrošināt, lai MVU paredzētie pasākumi sniegtu labumu uzņēmumiem, kuru izmērs rada tiem grūtības. Šajā ziņā *REA* uzskatīja – tā kā prasītājas izmērs nerada tai grūtības, to nevar kvalificēt par īstenu MVU.
- 60 Pirms lietas nodošanas Validācijas komitejai prasītāja pauda savu viedokli par šo jautājumu, iesniedzot divus neatkarīgu ārštata advokātu sagatavotus juridiskos atzinumus, kuri pievienoti tās 2014. gada 7. februāra elektroniskā pasta vēstulei un kuros ir aplūkots šis aspekts. No lietas materiāliem arī izriet, ka Validācijas komiteja izskatīja šos juridiskos atzinumus pēc tam, kad *REA* bija tos tai nodevusi.
- 61 Turklāt jāatgādina, ka pirmais negatīvais lēmums tika atsaukts, jo tajā nebija tieši atbildēts uz prasītājas 2014. gada 7. februāra elektroniskā pasta vēstulē izvirzītajiem argumentiem. Līdz ar to apstrīdētā lēmuma mērķis tieši bija pilnīgāk izvērtēt argumentus, ko prasītāja bija izvirzījusi *REA*, ieskaitot argumentus saistībā ar prasītājas kvalificēšanu par īstenu un neatkarīgu MVU.
- 62 No tā izriet, ka apstrīdētajā lēmumā ir pārņemti tie aspekti, kuri tika apspriesti *REA* notiekošajā administratīvajā procesā, kurā prasītāja varēja paust savu nostāju, kā tas izriet no šī sprieduma 57.–60. punkta. Attiecīgā saziņa notika krietni pirms prasītājas lietas nodošanas Validācijas komitejai. Līdz ar to apstrīdētajā lēmumā ir ietvertas atbildes uz argumentiem, kurus prasītāja bija izvirzījusi administratīvajā procesā, un kuru neesamība pirmajā negatīvajā lēmumā bija pamats tā atsaukšanai. Tādēļ apstrīdētais lēmums nav balstīts uz jauniem apstākļiem, par kuriem prasītāja nebija varējusi atbilstoši paust savu viedokli.
- 63 Katrā ziņā no šī sprieduma 48. punktā minētās judikatūras izriet – lai tiesību uz aizstāvību pārkāpuma gadījumā varētu atcelt apstrīdēto lēmumu, ir nepieciešams, lai šāda pārkāpuma neesamības gadījumā procesa iznākums varētu būt bijis citāds, un tas ir jāpierāda prasītājam. Tomēr ir pietiekami konstatēt, ka prasītāja nav izvirzījusi nevienu argumentu šajā ziņā.

64 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītājas argumenti par tiesību uz aizstāvību, kā arī labas pārvaldības principa pārkāpumu ir jānoraida.

65 Tādējādi otrais prasības pamats tiek noraidīts.

Par trešo prasības pamatu – tiesiskās drošības, labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, kā arī “res judicata” principa pārkāpumu

Par trešā prasības pamata pirmo daļu – tiesiskās drošības, labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu

– Lietas dalībnieku argumenti

66 Prasītāja norāda ka, aizstājot pirmā negatīvā lēmuma pamatojumu ar pilnībā jaunu pamatojumu, lai gan nebija jaunu un atbilstošu faktu, kas būtu jāņem vērā, Validācijas komiteja ir pārkāpusi tiesiskās drošības, labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus. Prasītājas ieskatā, pēc pirmā negatīvā lēmuma atsaukšanas process bija jāatsāk posmā pirms REA 2014. gada 27. janvāra negatīvā lēmuma pieņemšanas.

67 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

– Vispārējās tiesas vērtējums

68 Tiesiskās drošības princips, kas ir viens no Savienības tiesību vispārējiem principiem, no kura izriet tiesiskās paļāvības aizsardzības princips, prasa, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas un to iedarbība būtu paredzama, lai tādējādi ieinteresētās personas varētu novērtēt savu juridisko situāciju un attiecības, ko reglamentē Savienības tiesību sistēma (skat. spriedumu, 2011. gada 8. decembris, *France Télécom*/Komisija, C-81/10 P, EU:C:2011:811, 100. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedumi, 2016. gada 13. oktobris, *Prezes Urzēdu Komunikācijai Elektroniznej* un *Petrotel*, C-231/15, EU:C:2016:769, 29. punkts, un 2016. gada 15. decembris, Spānija/Komisija, T-808/14, nav publicēts, EU:T:2016:734, 193. punkts).

69 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesiskās paļāvības aizsardzības princips ir viens no Savienības pamatprincipiem. Tiesības pamatoties uz šo principu ir ikvienam, kam kāda Savienības iestāde ir devusi pamatotas cerības. Par solījumiem, kas var radīt šādas cerības, lai arī kādā formā tie būtu pausti, ir uzskatāma precīza, beznosacījumu un saskaņota informācija no pilnvarotiem un ticamiem avotiem, ko ieinteresētajai personai sniegušas Savienības kompetentās iestādes (skat. spriedumus, 2016. gada 14. jūnijs, *Marchiani*/Parlaments, C-566/14 P, EU:C:2016:437, 77. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2017. gada 12. janvāris, *Timab Industries* un *CFPR*/Komisija, C-411/15 P, EU:C:2017:11, 134. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2014. gada 26. septembris, *B&S Europe*/Komisija, T-222/13, nav publicēts, EU:T:2014:837, 47. punkts).

70 No judikatūras arī izriet, ka viena no Savienības tiesību sistēmā sniegtajām garantijām administratīvajos procesos tostarp ir labas pārvaldības princips, ar kuru ir saistīts kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus būtiskos lietas apstākļus (skat. spriedumu, 2011. gada 15. septembris, *CMB* un *Christof*/Komisija, T-407/07, nav publicēts, EU:T:2011:477, 182. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Trešā prasības pamata pirmā daļa ir jāizvērtē, ņemot vērā šos principus.

- 72 Vispirms, runājot par tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principiem saistībā ar pirmā negatīvā lēmuma atsaukšanu, ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūrā noteikto vispārējo tiesību principu Validācijas komiteja bija tiesīga atsaukt pirmo negatīvo lēmumu un aizstāt to ar jaunu lēmumu, ja atsaukšana tika veikta saprātīgā termiņā un ja minētā komiteja pietiekamā mērā bija ņēmusi vērā to, cik lielā mērā prasītāja varbūtēji varēja paļauties uz tiesību akta likumību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1982. gada 3. marts, *Alpha Steel/Komisija*, 14/81, EU:C:1982:76, 10. punkts; 2011. gada 18. oktobris, *Reisensthal/ITSB – Dynamic Promotion* (Augļu kastes un grozi), T-53/10, EU:T:2011:601, 40. punkts, un 2013. gada 11. jūlijs, *BVGD/Komisija*, T-104/07 un T-339/08, nav publicēts, EU:T:2013:366, 65. punkts).
- 73 Šajā lietā pirmais negatīvais lēmums tika atsaukts aptuveni septiņus mēnešus pēc tā pieņemšanas un mazāk nekā piecus mēnešus pēc brīža, kad prasītāja bija cēlusi prasību par tā atcelšanu. Turklāt prasītāja Validācijas komitejas pirmā negatīvā lēmuma atsaukšanas brīdī tika informēta par to, ka tiks pieņemts jauns lēmums, lai atbildētu uz argumentiem, kurus tā bija izvirzījusi savā 2014. gada 7. februāra elektroniskā pasta vēstulē. Turklāt, ceļot prasību Vispārējā tiesā, lai apstrīdētu pirmo negatīvo lēmumu, prasītāja apliecināja, ka tā nebija paļāvusies uz tā likumību. Līdz ar to, atsaucot pirmo negatīvo lēmumu, Validācijas komiteja nav pārkāpusi tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus.
- 74 Saistībā ar pirmā negatīvā lēmuma pamatojuma aizstāšanu ir jākonstatē, ka prasītāja nekādi nav izskaidrojusi, kā šajā ziņā ir izpaudies tiesiskās drošības principa pārkāpums, nedz arī ir norādījusi iemeslus, kuru dēļ tās tiesiskais stāvoklis vairs neesot bijis skaidrs, precīzs un paredzams tikai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dēļ, kurš esot bijis balstīts uz pilnībā jaunu pamatojumu salīdzinājumā ar šī sprieduma 62. punktā aplūkoto.
- 75 Runājot par apgalvoto tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, prasītāja nav arī precizējusi, kādi tieši precīzi, beznosacījumu un saskanīgi solījumi tai bija sniegti pirmajā negatīvajā lēmumā, nedz arī to, kādā mērā šie solījumi bija radījuši tai pamatotas cerības. Turklāt, kā minēts šī sprieduma 73. punktā, prasības atcelt minēto lēmumu celšana Vispārējā tiesā drīzāk apliecina, ka prasītāja nebija uzskatījusi to par likumīgu un tāpat par tādu, kas varētu pamatot tās tiesisko paļāvību.
- 76 Turpinājumā, runājot par labas pārvaldības principa pārkāpumu, prasītāja nav pierādījusi, nedz pat apgalvojusi, ka Validācijas komiteja nebija rūpīgi un objektīvi pārbaudījusi visus nozīmīgos šīs lietas apstākļus.
- 77 Visbeidzot, prasītājai nav pamata apgalvot, ka pēc pirmā negatīvā lēmuma atsaukšanas process bija jāatsāk posmā pirms REA 2014. gada 27. janvāra lēmuma pieņemšanas, kurš tika pieņemts pirms prasītājas lietas nodošanas Validācijas komitejai. Būtībā pirmā negatīvā lēmuma atsaukšanai pašai par sevi nebija nekādas ietekmes uz minēto lēmumu, un tā nenozīmēja juridiski konstatētu šī lēmuma nelikumīgumu. Līdz ar to pretēji prasītājas norādītajam REA nebija jāatsāk process posmā pirms tās 2014. gada 27. janvāra lēmuma pieņemšanas.
- 78 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešā prasības pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par trešā prasības pamata otro daļu – “res judicata” spēka principa pārkāpumu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 79 Prasītāja norāda, ka Vispārējās tiesas 2015. gada 30. aprīļa rīkojumā *Ertico – Its Europe/Komisija* (T-499/14, nav publicēts, EU:T:2015:285) minētā tiesa ir atzinusi, ka pirmais negatīvais lēmums ir uzskatāms par atceltu. Tādējādi prasītājas MVU statuss esot ticis galīgi apstiprināts. Tādēļ ar apstrīdēto lēmumu, kurā prasītājai ir atteikts MVU statuss, esot pārkāpts minētajam rīkojumam piemītošā *res judicata* spēka princips.

80 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

– Vispārējās tiesas vērtējums

81 Vispirms ir jānorāda, ka prasītāja kļūdaini interpretē tvērumu, kāds ir 2015. gada 30. aprīļa rīkojumam *Ertico – Its Europe*/Komisija (T-499/14, nav publicēts, EU:T:2015:285), kurā Vispārējā tiesa vienīgi konstatēja, ka prasība atcelt tiesību aktu, kas bija vērsta pret pirmo negatīvo lēmumu, ir zaudējusi priekšmetu minētā lēmuma atsaukšanas dēļ.

82 Nenoliedzami, Vispārējā tiesa norādīja, ka pirmā negatīvā lēmuma atsaukšana radīja tiesiskās sekas, kas ir līdzvērtīgas sprieduma par tiesību akta atcelšanu radītajām sekām (rīkojums, 2015. gada 30. aprīlis, *Ertico – Its Europe*/Komisija, T-499/14, nav publicēts, EU:T:2015:285, 10. punkts).

83 Tomēr Vispārējā tiesa nav pieņēmusi nekādu nolēmumu par pirmā negatīvā lēmuma likumību un vēl jo mazāk – par prasītājas MVU statusu.

84 Tādējādi trešā prasības pamata otrā daļa ir jānoraida un līdz ar to trešais prasības pamats ir jānoraida pilnībā.

Par ceturto prasības pamatu – Ieteikuma 2003/361 pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

85 Prasītāja norāda, ka nolūkā secināt, ka tā neveic saimniecisku darbību, apstrīdētais lēmums ir pamatots ar papildu kritērijiem, kas nav paredzēti Ieteikumā 2003/361, proti, kritērijiem, kas paredzēti Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.1.3.1 iedaļas 6. punkta c) apakšpunktā. Prasītājas ieskatā, šāda pieeja nav pieļaujama, vēl jo vairāk tādēļ, ka Ieteikuma 2003/361 piemērošanas joma esot plašāka nekā Lēmuma 2012/838 piemērošanas joma, kura esot ierobežota tikai ar Septīto pamatprogrammu. Līdz ar to prasītāja uzskata, ka tā ir tikusi prettiesiski sodīta jomās, kas nav saistītas ar Septīto pamatprogrammu.

86 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

87 Saistībā ar šo prasības pamatu ir jāpārbauda, vai apstrīdētajā lēmumā ir piemēroti ar Ieteikumu 2003/361 nesaistīti kritēriji, lai noteiktu, vai prasītāju varēja kvalificēt par uzņēmumu šī ieteikuma pielikuma 1. panta izpratnē un, konkrētāk, vai tā veica saimniecisku darbību.

88 Apstrīdētajā lēmumā, izvērtējot, vai pastāv saimnieciska darbība, daļēji ir pārņemts Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.1.3.1. iedaļas 6. punkta c) apakšpunkts, kurā ir ietvertas šī lēmuma pielikumā izmantoto terminu definīcijas un kurā ir paredzēts, ka konkrētas definīcijas tajā, tostarp saistībā ar jēdzienu “saimnieciska darbība”, ir piemērojamas arī MVU “papildus Ieteikumā 2003/361/EK noteiktajām definīcijām”.

89 Turklāt no apstrīdētā lēmuma 1.2. punkta izriet, ka, novērtējot prasītājas MVU statusu, ir ņemts vērā Ieteikums 2003/361, kurš atšķirībā no Lēmuma 2012/838, kas ir ierobežots tikai ar Septīto pamatprogrammu, ir nesaistošs un horizontāls instruments.

- 90 Jāpiebilst, ka apstrīdētā lēmuma 2.2. punktā prasītājas kvalificēšana par uzņēmumu ir izvērtēta, piemērojot šī lēmuma 1.2. punktā noteiktos kritērijus, saskaņā ar kuriem prasītājam ir jābūt iesaistītai jebkāda veida tirdzniecībā vai darbībā, ko konkrētajā tirgū veic par atlīdzību.
- 91 Validācijas komitejai nevar pārņemt, ka tā ir atsaukusies uz šiem kritērijiem, izvērtējot prasītājas kvalificēšanu par uzņēmumu.
- 92 Jānorāda, ka saskaņā ar Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. pantu uzņēmums ir definēts kā jebkura vienība, kas veic saimniecisku darbību, neatkarīgi no tās juridiskā statusa. Formulējums “saimnieciska darbība” tajā nav tieši definēts.
- 93 Tomēr Ieteikuma 2003/361 3. apsvērumā, kurš ir jāņem vērā, interpretējot šo ieteikumu (šajā nozīmē skat. spriedumus 2004. gada 29. aprīlis, Itālija/Komisija, C-91/01, EU:C:2004:244, 49. punkts, un 2014. gada 27. februāris, *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, 30. punkts), ir norādīts, ka jēdziens “uzņēmums” ir izvērtējams atbilstoši LESD 54., 101. un 102. pantam, kā tos interpretējusi Tiesa.
- 94 Šajā ziņā jāatgādina, ka konkurences tiesību jomā jau ir nospriests, ka saimniecisku darbību tostarp veido jebkura darbība, kas ietver pakalpojumu piedāvāšanu konkrētajā tirgū, proti, pakalpojumi, kas parasti tiek sniegti par atlīdzību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2002. gada 19. februāris, *Wouters u.c.*, C-309/99, EU:C:2002:98, 46.–48. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2006. gada 11. jūlijs, *FENIN* /Komisija, C-205/03 P, EU:C:2006:453, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 95 Līdz ar to, neraugoties uz to, ka Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.1.3.1. iedaļas 6. punkta c) apakšpunktā saistībā ar jēdziena “saimnieciska darbība” definēšanu ir paredzēti papildu kritēriji salīdzinājumā ar Ieteikumu 2003/361 un ka šī punkta saturs ir citēts apstrīdētajā lēmumā, nekas neļauj secināt, ka tas šajā lietā bija izraisījis to, ka Validācijas komiteja ir piemērojusi papildu kritērijus salīdzinājumā ar konkurences tiesību jomā piemērojamajiem un tādējādi Ieteikumā 2003/361 paredzētajiem kritērijiem. Tādēļ kritēriji, kurus Validācijas komiteja ir piemērojusi, izvērtējot prasītājas uzņēmuma statusu, atbilst minētajam ieteikumam.
- 96 Līdz ar to ceturtais prasības pamats nav pamatots un ir jānoraida.

Par piekto prasības pamatu – Ieteikuma 2003/361, kā arī tiesiskās drošības un labas pārvaldības principu, tostarp objektivitātes prasības, pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 97 Prasītāja atgādina, ka apstrīdētajā lēmumā ir atzīts, ka tā formāli atbilst Ieteikumā 2003/361 paredzētajam neatkarības kritērijam. Tomēr, secinot, ka prasītāju, ņemot vērā šī ieteikuma garu, nevar kvalificēt par MVU, apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta kļūda un neesot ņemts vērā skaidrais Ieteikuma 2003/361 formulējums, kura mērķis esot nodrošināt tiesisko drošību, sniedzot vieneidīgu jēdziena “MVU” definīciju. Līdz ar to, atkāpjoties no Ieteikuma 2003/361 formulējuma, apstrīdētajā lēmumā esot pārkāpti tiesiskās drošības un labas pārvaldības principi, tostarp objektivitātes prasība. Apstrīdētajā lēmumā izmantotajai pieejai turklāt neesot pamatojuma judikatūrā.
- 98 Prasītāja turklāt apgalvo, ka Validācijas komiteja ir pieļāvusi kļūdu, apgalvodama, ka Ieteikuma 2003/361 9. un 12. apsvērumā ir prasīts veikt analīzi katrā konkrētajā gadījumā, lai pārliecinātos, ka šis statuss, pat ja ir izpildīti formālie kritēriji, tiek piešķirts tikai uzņēmumiem, kuri saskaras ar MVU raksturīgajām grūtībām. Šī interpretācija turklāt neesot saderīga ar MVU lietotāja vadlīnijām, kurās esot veicināta plaša MVU definīcija.
- 99 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 100 Jau ir ticis nospriests, ka MVU piešķirtās priekšrocības visbiežāk ir izņēmumi no vispārējiem noteikumiem, piemēram, publiskā iepirkuma jomā, tāpēc MVU definīcija ir jāinterpretē šauri (spriedums, 2014. gada 27. februāris, *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, 32. punkts).
- 101 Tāpat ir jāatgādina, ka no Ieteikuma 2003/361 9. un 12. apsvēruma izriet, ka saistītu uzņēmumu definīcijas mērķis ir gūt labāku izpratni par MVU patieso ekonomisko stāvokli un izslēgt no šīs kategorijas uzņēmumu grupas, kuru ekonomiskais potenciāls var pārsniegt MVU ekonomisko potenciālu, lai nodrošinātu, ka labumu no priekšrocībām, ko MVU kategorijai dod dažādas normas vai pasākumi to labā, faktiski gūst tikai tie uzņēmumi, kuriem tas patiešām ir vajadzīgs (spriedums, 2014. gada 27. februāris, *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, 31. punkts).
- 102 Neatkarības kritērija mērķis ir nodrošināt, lai MVU paredzētie pasākumi patiešām sniegtu priekšrocības uzņēmumiem, kuru izmērs rada tiem grūtības, bet ne tiem, kuri pieder lielai grupai un kuriem tādējādi ir pieejami līdzekļi un atbalsts, kas nav pieejams to konkurentiem – līdzīga izmēra uzņēmumiem. Šādos apstākļos, lai iekļautu tikai tos uzņēmumus, kas patiešām ir neatkarīgi MVU, ir jāpārbauda to MVU struktūra, kas veido ekonomisku grupu, kuras potenciāls pārsniedz MVU potenciālu, un ir jānodrošina, lai MVU definīciju nevarētu apiet ar pavisam formāliem līdzekļiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 29. aprīlis, Itālija/Komisija, C-91/01, EU:C:2004:244, 50. punkts; 2014. gada 27. februāris, *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, 33. punkts, un 2004. gada 14. oktobris, *Pollmeier Malchow*/Komisija, T-137/02, EU:T:2004:304, 61. punkts).
- 103 Tādēļ neatkarības kritērijs ir jāinterpretē, ņemot vērā šo mērķi, kā rezultātā uzņēmums, kurš mazāk nekā 25 % apmērā pieder lielam uzņēmumam un līdz ar to formāli atbilst minētajam kritērijam, bet patiesībā ir lielas uzņēmumu grupas sastāvdaļa, tomēr nevar tikt uzskatīts par atbilstošu šim kritērijam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2004. gada 29. aprīlis, Itālija/Komisija, C-91/01, EU:C:2004:244, 51. punkts). Arī Ieteikuma 2003/361 pielikuma 3. pants ir jāinterpretē, ņemot vērā šo mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, 34. punkts).
- 104 Piektais šajā prasībā izvirzītais pamats ir jāizvērtē šo principu gaismā.
- 105 Jākonstatē, ka, pamatojot apstrīdēto lēmumu, Validācijas komiteja ir balstījusies uz šī sprieduma 102. punktā minētajā judikatūrā noteiktajiem kritērijiem.
- 106 Proti, šajā lietā, apstrīdētā lēmuma 2.3. punktā atsakot prasītājam MVU statusu, Validācijas komiteja ir ņēmusi vērā Ieteikuma 2003/361 mērķi, proti, to, lai MVU paredzētie pasākumi patiešām sniegtu priekšrocības uzņēmumiem, kuru izmērs rada tiem grūtības, bet ne tiem, kuri pieder lielai grupai un kuriem tādējādi ir pieejami līdzekļi un atbalsts, kas nav pieejams to konkurentiem – līdzīga izmēra uzņēmumiem. Konkrēti, šajā pašā apstrīdētā lēmuma punktā ir norādīts – pat ja prasītāja no ekonomiskā viedokļa formāli atbilst Ieteikumā 2003/361 paredzētajam neatkarības kritērijam, *de facto* tā pieder lielai ekonomiskai grupai. Tajā pašā apstrīdētā lēmuma punktā Validācijas komiteja arī norādīja, ka, ņemot vērā organizatoriskās saiknes starp prasītāju un tās partneriem vai dalībniekiem, prasītājam bija pieeja līdzekļiem, kredītiem un atbalstam un ka līdz ar to tā nesaskārās ar grūtībām, ar kurām parasti saskaras MVU.
- 107 No tā izriet, ka ar neatkarības kritēriju, kuru Validācijas komiteja bija piemērojusi apstrīdētajā lēmumā, nav pārkāpts Ieteikums 2003/361.
- 108 Šajā kontekstā ir jānoraida apgalvotais tiesiskās drošības un labas pārvaldības principu, tostarp objektivitātes prasības, pārkāpums, kurš ir balstīts uz iespējamu Ieteikuma 2003/361 pārkāpumu.
- 109 Tādēļ piektais prasības pamats ir jānoraida.

Par sesto prasības pamatu – Ieteikuma 2003/361 nepareizu piemērošanu

- 110 Sestajā prasības pamatā prasītāja apstrīd kritēriju, kurus Validācijas komiteja ir izmantojusi apstrīdētajā lēmumā, konkrēto piemērošanu šajā lietā.
- 111 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka tā bija jākvalificē par uzņēmumu Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. panta izpratnē. Tā piebilst, otrkārt, ka tā ir autonomas uzņēmums un, treškārt, ka tā atbilst visiem kritērijiem darbinieku skaita un finanšu sliekšņu ziņā, kas paredzēti Ieteikuma 2003/361 pielikuma 2. pantā.
- 112 Šie trīs iebildumi ir jāizskata secīgi.

Par prasītājas kvalificēšanu par uzņēmumu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 113 Prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā ir kļūdaini secināts, ka tā nevarot tikt kvalificēta par uzņēmumu Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. panta izpratnē, jo tā regulāri neveic saimnieciskas darbības par atlīdzību konkrētā tirgū.
- 114 Prasītājas ieskatā, jēdziens “uzņēmums” Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. panta izpratnē ir skaidrs un autonomas un tas ir jāsaprot tāpat kā konkurences tiesībās piemērojamais jēdziens. Turklāt saskaņā ar šo Ieteikuma 2003/361 normu un judikatūru prasītājas juridiskajai formai, pretēji Validācijas komitejas īstenotajai pieejai, šajā analizē neesot nozīmes. Vērā būtu jāņem veiktās darbības raksturs.
- 115 Prasītāja uzskata, ka šajā gadījumā tā veic saimniecisku darbību un Ieteikuma 2003/361 izpratnē ir pietiekami pat ar to, ka šī darbība ir neregulāra vai margināla. Turklāt vismaz piektdaļu prasītājas apgrozījuma veidojot trešajām personām sniegti pakalpojumi. Tāpat dalības maksas, ko prasītājai pārskaita tās dalībnieki apmaiņā pret tiem sniegtajiem pakalpojumiem, nevarot tikt izslēgtas no analīzes tikai šīs atlīdzības formas dēļ. Tā piebilst, ka pašā apstrīdētajā lēmumā ir atzīts, ka prasītāja veic saimniecisku darbību un ka tā sniedz pakalpojumus trešajām personām par atlīdzību. Būtībā apstrīdētā lēmuma 2.3. punktā esot atzīts, ka prasītājai ir konkurenti. Līdz ar to nevarot apgalvot, ka prasītāja nebija darbojusies tirgū.
- 116 Turklāt Validācijas komitejas pirmajā negatīvajā lēmumā esot bijis atzīts tās uzņēmuma statuss.
- 117 Komisija norāda, ka subsidijas, dalības maksas un ziedojumi nav uzskatāmi par atlīdzību vai kompensāciju par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu konkrētā tirgū un ka tādēļ tie nav uzskatāmi par ienākumiem no saimnieciskas darbības.

– Vispārējās tiesas vērtējums

- 118 Kā norādīts šī sprieduma 93. punktā, jēdziens “uzņēmums” Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. panta izpratnē ir jāizvērtē atbilstoši LESD 54., 101. un 102. pantam, kā tos ir interpretējusi Tiesa. Jēdziens “uzņēmums” tādējādi aptver jebkuru vienību, kas ir iesaistīta saimnieciskā darbībā, neatkarīgi no tās juridiskā statusa un veida, kādā tā tiek finansēta. Saimnieciskā darbība tostarp ir jebkāda darbība, ko veido pakalpojumu piedāvāšana konkrētajā tirgū, proti, pakalpojumi, kas parasti tiek sniegti par atlīdzību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2002. gada 19. februāris, *Wouters* u.c., C-309/99, EU:C:2002:98, 46.–48. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2006. gada 11. jūlijs, *FENIN*/Komisija, C-205/03 P, EU:C:2006:453, 25. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā atlīdzības būtiska pazīme ir tā, ka tā ir finansiāla kompensācija par attiecīgo pakalpojumu.

- 119 Turklāt ir jāatgādina, ka LESD 101. panta 1. punkts ir piemērojams apvienībām, ja viņu pašu darbība vai uzņēmumu, kas ir to locekļi, darbība rada sekas, kuras ar šo tiesību normu paredzēts novērst. Kvalificēšanu par uzņēmumu apvienību neatspēko tikai tas vien, ka apvienība var apvienot arī personas vai vienības, kas nav kvalificējamas par uzņēmumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 13. decembris, *FNCBV u.c./Komisija*, T-217/03 un T-245/03, EU:T:2006:391, 49. un 55. punkts).
- 120 Sestais šajā prasībā izvirzītais pamats ir jāizvērtē šo principu gaismā.
- 121 Apstrīdētajā lēmumā Validācijas komiteja uzskatīja, ka prasītāja ir uzņēmumu apvienība, kas nesniedz pakalpojumus par atlīdzību un darbojas savu biedru vārdā un interesēs. Turklāt prasītāja lielu daļu ienākumu gūstot no subsīdijām, dalības maksām un ziedojumiem, kas neesot uzskatāmi par ienākumiem no saimnieciskas darbības. Prasītāja arī sniedzot pakalpojumus trešajām personām tikai nelielā apmērā. Līdz ar to prasītāju nevarot uzskatīt par uzņēmumu, jo tā nav iesaistīta regulārā saimnieciskā darbībā konkrētā tirgū par atlīdzību.
- 122 Šim apstrīdētajā lēmumā izdarītajam secinājumam nevar piekrist.
- 123 Vispirms ir jākonstatē, ka saskaņā ar šī sprieduma 118. un 119. punktā minēto judikatūru prasītājas juridiskais statuss vien vai tās kvalificēšana par uzņēmumu apvienību pati par sevi nevar liegt uzskatīt to par uzņēmumu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2005. gada 26. janvāris, *Piau/Komisija*, T-193/02, EU:T:2005:22, 72. punkts).
- 124 Turpinājumā – no prasītājas statūtu 8.2. panta izriet, ka tās dalībniekiem ir jāmaksā dalības maksa kā atlīdzība par tiem sniegtajiem pakalpojumiem. Tas ir apstiprināts arī apstrīdētā lēmuma 2.1. punktā.
- 125 Saskaņā ar šī sprieduma 118. punktā minēto judikatūru saimnieciskas darbības esamība nav atkarīga no tās finansēšanas veida. Šajā ziņā saimnieciskas darbības rezultātā gūtas atlīdzības pamatā ir tas, ka tā ir ekonomiska atlīdzība par sniegtajiem pakalpojumiem.
- 126 Turklāt judikatūrā jau ir atzīts, ka, piemērojot konkurences noteikumus kādai vienībai, tās saņemtās dalības maksas var tikt ņemtas vērā kā ienākumi, nosakot atbilstoši LESD 101. panta 1. punktam piemērojamo naudas sodu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 13. decembris, *FNCBV u.c./Komisija*, T-217/03 un T-245/03, EU:T:2006:391, 220. punkts).
- 127 No tā izriet, ka pakalpojumi, kurus prasītāja sniedz saviem dalībniekiem apmaiņā pret dalības maksu, kas tiem ir jāpārskaita prasītājai, ir uzskatāmi par saimniecisku darbību par atlīdzību. Turklāt, ņemot vērā to, ka minētās dalības maksas tiek pārskaitītas ikgadējas atlīdzības veidā, tās ir uzskatāmas par regulāriem prasītājas ienākumiem.
- 128 Līdz ar to, ņemot vērā šīs saimnieciskās darbības, ko veic prasītāja, tā pretēji apstrīdētā lēmuma 2.2. punktā secinātajam ir uzskatāma par uzņēmumu, kura darbība ietilpst saimnieciskās darbības jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 28. februāris, *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, 40. punkts).
- 129 Turklāt pašā apstrīdētajā lēmumā ir atzīts, ka prasītāja veic noteiktas saimnieciskas darbības un, tostarp, ka tā ir saņēmusi ienākumus no pasākumu organizēšanas. Prasītāja ir norādījusi, ka 2012. gadā šie ienākumi veidoja aptuveni 15 % no tās kopējā apgrozījuma. Komisija nav apstrīdējusi šo ienākumu patiesumu, lai gan tā tiesas sēdē atzina, ka minēto pasākumu mērķauditorija nebija prasītājas dalībnieki.

- 130 Tāpat atbilstoši prasītājas statūtu 3. pantam tās darbības mērķis ir veicināt, sekmēt un palīdzēt koordinēt progresīvas transporta telemātikas ieviešanu transporta infrastruktūrā Eiropā, galvenokārt tās dalībnieku labā. Konkurences tiesību noteikumi jau ir tikuši piemēroti vienībām ar līdzīgiem mērķiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 26. janvāris, *Piau/Komisija*, T-193/02, EU:T:2005:22, 2. punkts).
- 131 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Validācijas komitejai nebija pamata uzskatīt, ka prasītāja nav uzņēmums un ka tā neveic regulāru saimniecisku darbību par atlīdzību konkrētā tirgū.
- 132 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta kļūda vērtējumā, jo tā 2.2. punktā ir secināts, ka prasītāja nav uzņēmums Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. panta izpratnē.
- 133 Tomēr ar šī sprieduma 132. punktā konstatēto kļūdu vērtējumā nav pietiekami, lai atceltu apstrīdēto lēmumu. No minētā lēmuma 1.2. punkta būtībā izriet – pat ja vienība ir uzskatāma par uzņēmumu, ir arī jāizvērtē, vai tā atbilst neatkarības kritērijam. Līdz ar to, pat ja prasītāja ir uzņēmums, tai ir arī jāatbilst Ieteikumā 2003/361 paredzētajam neatkarības kritērijam, lai tai varētu tikt atzīts MVU statuss.
- 134 Tādēļ vēl ir jāizvērtē, vai, ņemot vērā šīs lietas apstākļus, Validācijas komiteja varēja secināt, ka prasītāja nav neatkarīga.

Par neatkarības kritēriju

– Lietas dalībnieku argumenti

- 135 Prasītāja atgādina, ka apstrīdētā lēmuma 2.3. punktā ir atzīts, ka tā formāli atbilst Ieteikumā 2003/361 paredzētajam neatkarības kritērijam, bet ka ir ticis uzskatīts, ka tā nesaskaras ar grūtībām, ar kādām parasti saskaras MVU, un ka tādēļ, ņemot vērā šo ieteikumu mērķi un garu, tā nevar tikt kvalificēta par MVU.
- 136 Prasītāja apgalvo, ka tā ir autonomas uzņēmums. Tā piebilst, ka nav nedz “partneruzņēmums”, nedz “saistītais uzņēmums” Ieteikuma 2003/361 pielikuma 3. panta izpratnē, jo nevienam no tās dalībniekiem nav vismaz 25 % no tā kapitāla vai balsstiesībām.
- 137 Līdz ar to tā atbilstot visiem Ieteikumā 2003/361 paredzētajiem nosacījumiem un tai nevarot pārņemt minētā ieteikuma apiešanu. Prasītāja norāda, ka atteikums piešķirt tai MVU statusu nevar būt balstīts uz vienas vai vairāku tādu sabiedrību esamību tās akcionāru vidū, kas nav MVU, jo šāda prasība Ieteikumā 2003/361 nav paredzēta. Turklāt esot maldinoši un neobjektīvi apgalvot, ka jebkāda tāda akcionāra esamība, kuram ir viena akcija sabiedrībā un kuram nav kontrolējoša stāvokļa šajā sabiedrībā, ļautu šai sabiedrībai iegūt piekļuvi finansējuma iespējām.
- 138 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

– Vispārējās tiesas vērtējums

- 139 Apstrīdētā lēmuma 2.3. punktā ir norādīts, ka, pat ja prasītāja no ekonomiskā viedokļa formāli atbilst Ieteikumā 2003/361 paredzētajam neatkarības kritērijam, *de facto* tā pieder lielai ekonomiskai grupai. Ņemot vērā organizatoriskās saiknes starp prasītāju un tās partneriem vai dalībniekiem, prasītājai esot pieeja naudas līdzekļiem, kredītiem un atbalstam un līdz ar to tā nesaskaroties ar grūtībām, ar kādām parasti saskaras MVU. Apstrīdētā lēmuma 1.2. punktā turklāt ir norādīts – lai noteiktu attiecīgā uzņēmuma ekonomisko situāciju un pārlicinātos, ka tikai tie uzņēmumi, kas iekļaujas Ieteikuma 2003/361 mērķi un garā, tiek kvalificēti kā MVU, ir jāveic katra konkrētā gadījuma analīze.

- 140 Šajā lietā ir jāatgādina, kā tas izriet no šī sprieduma 106. un 107. punkta, ka Validācijas komiteja pamatoti varēja balstīt savu analīzi uz Ieteikuma 2003/361 mērķi un garu, lai uzskatītu, ka, pat ja prasītāja formāli atbilst minētajā ieteikumā paredzētajam neatkarības kritērijam, vēl būtu jāpārbauda, vai tā ir saskārusies ar grūtībām, ar kādām parasti saskaras MVU.
- 141 Jākonstatē arī, ka prasītājas dalībnieki ir lieli uzņēmumi, kā arī publisko tiesību subjekti.
- 142 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 2.1. punktā norādīto prasītājas statūtu 3. pantu tā galvenokārt rīkojas savu biedru labā.
- 143 Turpinājumā – saskaņā ar prasītājas statūtu 5. pantu tās kapitāls nav ierobežots. Jānorāda, ka sabiedrības kapitālu veido kopējā prasītājas saņemto iemaksu summa. Turklāt tā ir arī garantija prasītājas partneriem un potenciālajiem aizdevējiem. Līdz ar to ievērojams sabiedrības kapitāls atvieglo prasītājas sadarbību ar trešajām personām.
- 144 Visbeidzot, kā minēts šī sprieduma 124. punktā, no prasītājas statūtu 8.2. panta izriet – kā atlīdzību par pakalpojumiem, ko prasītāja sniegusi saviem dalībniekiem, tie pārskaita prasītājai ikgadēju dalības maksu, kuru nosaka uzraudzības padome. Būtībā pretēji tam, ko tiesas sēdē norādīja prasītāja, no tās statūtu 8.3. panta izriet, ka uzraudzības padome nosaka minēto ikgadējo dalības maksu summas, ņemot vērā prasītājas izdevumus. Turklāt uzraudzības padome var attiecīgā finanšu gada laikā vai pēc tā samazināt dalības maksu, lai pielāgotu to prasītājas faktiskajiem izdevumiem.
- 145 No šī sprieduma 144. punkta izriet, ka prasītājas dalībnieku samaksātās dalības maksas tiek noteiktas un pielāgotas, ņemot vērā tās konkrētos izdevumus. Līdz ar to prasītājas izdevumu segšanu nodrošina tās dalībnieki, kuri nav MVU, ko prasītāja neapstrīd. Šis apstāklis liecina, ka pat tad, ja – kā tiesas sēdē ir norādījusi prasītāja – dalības maksas apmērs 20 gadu laikā nav mainījies, prasītāja atbilstoši tās statūtiem var rēķināties ar resursiem, kas ir lielā mērā pietiekami un lielāki par MVU pieejamajiem resursiem, ir pielāgoti tās izdevumiem un tiek saņemti no tās dalībniekiem.
- 146 No tā izriet, ka apstrīdētā lēmuma 2.3. punktā Validācijas komiteja nav nepareizi piemērojusi Ieteikumu 2003/361 daļā, kurā tā ir uzskatījusi, ka prasītāja nav saskārusies ar grūtībām, ar kādām parasti saskaras MVU, un tādēļ prasītāja nevar tikt kvalificēta par MVU minētā ieteikuma izpratnē, neraugoties uz to, ka tā ir uzņēmums.

Par Ieteikuma 2003/361 pielikuma 2. pantā paredzētajiem kritērijiem darbinieku skaita un finanšu sliekšņu ziņā

- 147 Prasītāja norāda – un Komisija nav sniegusi savu nostāju šajā ziņā –, ka tā atbilst Ieteikuma 2003/361 pielikuma 2. pantā paredzētajiem kritērijiem darbinieku skaita un finanšu sliekšņu ziņā, proti, ka tā nodarbina mazāk par 250 cilvēkiem, tās gada apgrozījums nepārsniedz 50 miljonus EUR un tās kopējā gada bilance nepārsniedz 43 miljonus EUR.
- 148 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā minēts šī sprieduma 140. punktā, ka uzņēmumi, kuri formāli atbilst neatkarības kritērijam, bet kuru ekonomiskais potenciāls pārsniedz MVU ekonomisko potenciālu, var netikt kvalificēti par MVU.
- 149 Līdz ar to, kā atgādināts šī sprieduma 102. punktā, neatkarības kritērija mērķis ir nodrošināt, lai MVU paredzētie pasākumi patiešām sniegtu priekšrocības uzņēmumiem, kuru izmērs rada tiem grūtības, bet ne tiem, kuri pieder lielai grupai un kuriem tādējādi ir pieejami līdzekļi un atbalsts, kas nav pieejams viņu konkurentiem – līdzīga izmēra uzņēmumiem.

- 150 Tādēļ pēc analogijas prasītāja nevar izsecināt savu MVU statusu no tā, ka tā formāli atbilst Ieteikuma 2003/361 pielikuma 2. pantā paredzētajiem kritērijiem, ja patiesībā tā nesaskaras ar grūtībām, ar kādām parasti saskaras MVU. Kā konstatēts šī sprieduma 146. punktā, prasītāja nav saskārusies ar šādām grūtībām.
- 151 Līdz ar to, ja uzņēmums patiesībā nav saskāries ar MVU raksturīgām grūtībām, Validācijas komiteja ir tiesīga atteikties atzīt tam šo statusu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2004. gada 29. aprīlis, Itālija/Komisija, C-91/01, EU:C:2004:244, 54. punkts).
- 152 Būtībā, tā kā nav ticis uzskatīts, ka prasītāja atbilst neatkarības kritērijam, tā nevar apgalvot, ka tā atbilst Ieteikuma 2003/361 pielikuma 2. pantā paredzētajiem kritērijiem darbinieku skaita un finanšu sliekšņu ziņā. Tādējādi saskaņā ar Ieteikuma 2003/361 pielikuma 6. pantu minētos kritērijus darbinieku skaita un finanšu sliekšņu ziņā nevar noteikt, pamatojoties tikai uz prasītājas izolētajiem datiem, jo prasītāja nav neatkarīgs uzņēmums un tās dalībnieki ir uzņēmumi, kas nav MVU.
- 153 Ņemot vērā iepriekš minēto, sestais prasības pamats ir jānoraida.

Par septīto prasības pamatu – Lēmumā 2012/838 un Pētniecības un inovāciju pamatprogrammā “Apvārsnis 2020” paredzētā labvēlīgākā režīma principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 154 Prasītāja apgalvo – tā kā apstrīdētā lēmuma 2.2. punktā ir atzīts, pirmkārt, ka tā ir veikusi vismaz dažas saimnieciskās darbības un ir sniegusi noteiktus pakalpojumus trešajām personām par atlīdzību un, otrkārt, ka tā formāli atbilst Ieteikumā 2003/361 paredzētajam neatkarības kritērijam, tā ir kvalificējama par MVU saistībā ar Septīto pamatprogrammu un programmu “Apvārsnis 2020”.
- 155 Prasītāja uzskata, ka saistībā ar Septīto pamatprogrammu saskaņā ar Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.1.3. iedaļas piekto ievilkumu, ja juridisku vienību var klasificēt dažādās juridisku vienību kategorijās, validācijas dienestiem ir jāizvēlas šai vienībai izdevīgākā kategorija. Prasītāja uzskata, ka šis pats secinājums ir piemērojams arī saistībā ar programmu “Apvārsnis 2020” atbilstoši Komisijas 2014. gada 11. aprīļa vadlīniju par saņēmēju reģistrēšanas, validācijas un finansiālās dzīvotspējas pārbaudes procedūru 5. lapaspusei.
- 156 Līdz ar to, tā kā apstrīdētajā lēmumā ir atzīts, ka prasītāju vismaz daļēji varētu kvalificēt par MVU, tai šajā lēmumā bija pilnībā jāpiešķir šis statuss.
- 157 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 158 Saistībā ar šo prasības pamatu pietiek konstatēt, ka apstrīdētajā lēmumā nekādi nav atzīts, ka prasītāju kaut vai tikai daļēji varētu kvalificēt par MVU Ieteikuma 2003/361 izpratnē. Līdz ar to, runājot par Septīto pamatprogrammu, Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.1.3. iedaļas piektais ievilkums, uz kuru ir norādījusi prasītāja, šajā lietā nav piemērojams. Tas pats jāsecina saistībā ar programmu “Apvārsnis 2020” daļā, kurā ir runa par šī sprieduma 155. punktā minēto Komisijas vadlīniju 5. lapaspusei.
- 159 No tā izriet, ka septītais prasības pamats ir noraidāms kā neiedarbīgs.

Par astoto prasības pamatu – pretrunīgu un nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 160 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir sniegts nepietiekams un pretrunīgs pamatojums.
- 161 Pirmkārt, tā uzskata, ka Validācijas komiteja nevar apstrīdēt prasītājas uzņēmuma statusu, lai pēc tam secinātu, pirmām kārtām, ka prasītāja formāli atbilst Ieteikumā 2003/361 paredzētajam neatkarības kritērijam, kas nozīmē, ka tā ir uzņēmums, un, otrām kārtām, ka tai ir konkurenti.
- 162 Otrkārt, apstrīdētajā lēmumā neesot izskaidrots, kādi jauni būtiski fakti bija pamatā tam, ka tika atcelts secinājums, kas bija ietverts pirmajā negatīvajā lēmumā, kurā esot bijis apstiprināts, ka prasītāja ir uzņēmums Ieteikuma 2003/361 pielikuma 1. panta izpratnē.
- 163 Treškārt, prasītājas ieskatā, apstrīdētais lēmums nevarēja tikt balstīts uz papildu kritērijiem, kas paredzēti Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.1.3.1. iedaļas 6. punkta c) apakšpunktā, lai atteiktu kvalificēt prasītāju par uzņēmumu atbilstoši Ieteikumam 2003/361.
- 164 Tādējādi ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpta LESD 296. panta otrā daļa, Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pants un Pamattiesību hartas 47. un 48. pants, kā arī tiesības uz taisnīgu procesu, kas atbilstoši LES 6. pantam ir vispārējs tiesību princips.
- 165 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 166 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību akta pamatojumam ir jābūt piemērotam tā būtībai un tajā skaidri un neapšaubāmi ir jābūt norādītai tās iestādes argumentācijai, kas pieņēmusi attiecīgo tiesību aktu, tādā veidā, kas ieinteresētajām personām ļauj iepazīties ar pieņemtā tiesību akta pamatojumu un Savienības tiesai īstenot tās pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu, norādītā pamatojuma raksturu un tiesību akta adresātu vai citu ar šo tiesību aktu tieši un individuāli skarto personu interesi saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesību apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šā tiesību akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu (spriedumi, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/Sytraval un Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. punkts; 2011. gada 26. oktobris, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, 47. punkts, un 2018. gada 26. aprīlis, European Dynamics Luxembourg un Evropaiki Dynamiki/Komisija, T-752/15, nav publicēts, EU:T:2018:233, 22. un 23. punkts).
- 167 Turklāt pamatojumam ir jābūt loģiskam un tajā it īpaši nedrīkst būt iekšējas pretrunas, kas liedz pareizi uztvert šī tiesību akta pamatā esošos iemeslus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 10. jūlijs, Bertelsmann un Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169. punkts, un 2011. gada 29. septembris, Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 151. punkts).
- 168 Tāpat ir jāatgādina, ka tikai ar pretrunām lēmumā vien nav pietiekami, lai uzskatītu, ka tajā nav norādīts pamatojums, ja, pirmkārt, viss lēmums ļauj prasītājai identificēt un norādīt uz šo neatbilstību un, otrkārt, lēmums ir pietiekami skaidrs un precīzs, lai ļautu tai izprast precīzo lēmuma tvērumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2003. gada 11. decembris, Adriatica di Navigazione/Komisija, T-61/99, EU:T:2003:335, 49. punkts, un 2015. gada 16. decembris, Air Canada/Komisija, T-9/11, nav publicēts, EU:T:2015:994, 76. punkts).

- 169 Astotais šajā prasībā izvirzītais pamats ir jāizvērtē šo principu gaismā.
- 170 Saistībā ar šī prasības pamata ietvaros izvirzīto pirmo iebildumu, kas ir apkopots šī sprieduma 161. punktā, ir taisnība, ka apstrīdētajā lēmumā ir secināts, ka prasītāju nevar kvalificēt par uzņēmumu, lai gan tajā, pirmkārt, tika izvērtēts neatkarības kritērijs Ieteikuma 2003/361 izpratnē, kas nozīmēja, ka prasītājam ir ticis atzīts uzņēmuma statuss, un, otrkārt, tajā tika tieši atzīta prasītājas konkurentu esamība.
- 171 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 1.2. punktā ir skaidri norādīts, ka gadījumā, ja prasītāja tiktu kvalificēta par uzņēmumu, vēl būtu jāpārbauda, vai šī vienība ir saskārusies ar grūtībām, ar kādām parasti saskaras MVU. Validācijas komiteja apstrīdētajā lēmumā jau sākotnēji secināja, ka prasītāju nevar kvalificēt par uzņēmumu, tādēļ tai vairs nebija jāizvērtē neatkarības kritērijs. Līdz ar to Validācijas komiteja veica šo analīzi tikai pilnības labad.
- 172 Tādējādi apstrīdētajā lēmumā ir skaidri un nepārprotami norādīta saistība starp abiem Validācijas komitejas izvērtētajiem pamatiem, šajā ziņā nepieļaujot nekādas pretrunas argumentācijā.
- 173 Turklāt saskaņā ar šī sprieduma 168. punktā minēto judikatūru apstrīdētais lēmums ir pietiekami skaidrs un precīzs, jo tas ļāva prasītājam identificēt un norādīt uz varbūtējo neatbilstību, kā arī saprast apstrīdētā lēmuma precīzo tvērumu, kas izriet no to argumentu precizējuma, kurus tā ir izvirzījusi šajā prasībā saistībā ar abiem minētā lēmuma pamatiem.
- 174 Līdz ar to šajā prasības pamatā izvirzītais pirmais iebildums ir jānoraida.
- 175 Saistībā ar šajā prasības pamatā izvirzīto otro iebildumu, kas izklāstīts šī sprieduma 162. punktā, ir pietiekami konstatēt, ka Validācijas komiteja atsauca pirmo negatīvo lēmumu. Minētā lēmuma atsaukšana radīja tiesiskās sekas, kas ir līdzvērtīgas sprieduma par tiesību akta atcelšanu radītajām sekām (rikojums, 2015. gada 30. aprīlis, *Ertico – Its Europe*/Komisija, T-499/14, nav publicēts, EU:T:2015:285, 10. punkts).
- 176 Atceļošs Savienības tiesas spriedums vienmēr ir ar atpakaļejošu spēku, jo prettiesiskuma konstatējums attiecas uz atceltā akta spēkā stāšanās dienu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 12. februāris, *CELF un ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, EU:C:2008:79, 61. punkts).
- 177 No tā izriet, ka prasītāja šī prasības pamata atbalstam nevar atsaukties uz pirmo negatīvo lēmumu, kura sekas pēc tā atsaukšanas tika neitralizētas ar atpakaļejošu spēku.
- 178 Līdz ar to šajā prasības pamatā izvirzītais otrais iebildums ir jānoraida.
- 179 Runājot par šajā prasības pamatā izvirzīto trešo iebildumu, kas ir izklāstīts šī sprieduma 163. punktā, ņemot vērā šī sprieduma 95. punktā paustos apsvērumus saistībā ar ceturto prasības pamatu, šis iebildums ir jānoraida, jo Validācijas komiteja apstrīdētajā lēmumā nav balstījies uz papildu kritērijiem, kas nebija paredzēti Ieteikumā 2003/361.
- 180 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, astotais prasības pamats ir jānoraida pilnībā.
- 181 Līdz ar to, tā kā visi prasītājas izvirzītie prasības pamati ir noraidīti, šī prasība ir jānoraida pilnībā kā nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 182 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tomēr atbilstoši Reglamenta 135. panta 1. punktam izņēmuma kārtā, ja to prasa taisnīgums, Vispārējā tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, sedz savus tiesāšanās izdevumus pats, bet pretējās puses tiesāšanās izdevumus atlīdzina tikai daļēji. Turklāt atbilstoši šī paša reglamenta 135. panta 2. punktam Vispārējā tiesa lietas dalībniekam, pat ja nolēmums ir tam labvēlīgs, var piespriet pilnībā vai daļēji atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to pamato tā rīcība, tostarp pirms tiesvedības ierosināšanas. Vispārējā tiesa tostarp var piespriet atlīdzināt tiesāšanās izdevumus iestādei, kuras lēmums nav ticis atcelts tā nepilnību dēļ, kas varēja likt prasītājam celt prasību (spriedums, 2016. gada 22. aprīlis, Itālija un *Eurallumina*/Komisija, T-60/06 RENV II un T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, 245. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 183 Prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs. Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 29. punkta, mijiedarbība starp pārsūdzības procedūrām, kas reglamentētas, pirmkārt, Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļā un, otrkārt, Regulas Nr. 58/2003 22. pantā, skaidri neizriet no Lēmuma 2012/838 noteikumiem, ko tiesas sēdē apstiprināja arī Komisija.
- 184 Turklāt Validācijas komitejā piemērojamās procedūras aprakstam, kas ietverts Lēmuma 2012/838 pielikuma 1.2.6. un 1.2.7. iedaļā, ir ievērojami trūkumi, tostarp, kā minēts šī sprieduma 30. punktā, nav norāžu par procesuālajiem termiņiem, kas vēl jo vairāk sarežģī piemērojamo noteikumu pareizu izpratni.
- 185 Līdz ar to šie apstākļi varēja veicināt šīs lietas sarežģītību un varēja palielināt prasītājas tiesāšanās izdevumus. Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka ir godīgi un taisnīgi nolemt, ka prasītāja sedz tikai pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem. Komisija savukārt sedz pati savus tiesāšanās izdevumus un pusi no prasītājas tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

- 1) **Prasību noraidīt.**
- 2) ***European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe)* sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem.**
- 3) **Eiropas Komisija sedz pati savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina pusi no *Ertico – ITS Europe* tiesāšanās izdevumiem.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2019. gada 22. maijā.

[Paraksti]